

„Śrīmad Bhāgavatam“ 1.3.34 sakoma:

*yady eṁ oparatā devī
māyā vaiśārādī matī
sampanna eveti vidur
mahimni sve mahīyate*

„Kai iliuzinė energija atsitraukia ir Viešpaties malone gyva esybė įgyja visišką žinojimą, ji išsyk pažįsta sąvajį „aš“ ir atsiskleidžia visa didybe.“

Materialus iliuzijos pasaulis yra duratyaya – neįveikiamas, bet vis dėlto Bhāgavatam kviečia mus padaryti tai, kas neįmanoma – pakilti virš Majos ir prisiglausti prie Krišnos lotosinių pėdų. Tiems, kurie nori atlikti šį žygdarbį, Viešpats suteikia savo malonę ir jie tampa tikrai didvyriais ar didžiomis moterimis. Tokiam žmogui atsiveria ir nusilenkia visas pasaulis. Rūpa Gosvamis savo „Upadeśām itoje“ pirmame posmo sako, kad žmogus atlieka didžiausią žygį, nugalėdamas save. Tik jis gali tapti pasaulio šeimininku, o ne menki žmonės, taip siekiantys valdžios, bet nenugalėję savo troškimų:

*vāco vegaṁ manasaṁ krodha-vegaṁ
jihvā-vegam udaropastha-vegam
etān vegān yo viṁ ahetā dhīraṁ
sarvām apīmāṁ pṁ thivṁ sa śī yāt*

„Susitvardęs žmogus, kuris pajėgia sutramdyti poreikį kalbėti, proto reikalavimus, pykčio prasiveržimus, ištvėria liežuvio, pilvo ir lyties organų alkį, — pasižymi visomis būtinomis ypatybėmis, kad turėtų mokinių visame pasaulyje.“

Radyardas Kiplingas poetiškai kalba apie tokį žmogų eilėraštyje „Jei“:

Jei tu ramus, kada visi aplinkui
Pametę galvas, kaltina tave,
Tiki savim, kai tavimi visi dvejoja
Bet vėlgi jų dvejonių nelaikai kalte,
Jei moki kantriai laukt ir nepavargti
Už piktą šmeižtą nesiteist šmeižtu,
Nekenčiamas nekenčiančių nesmerkti,
Ir nesidėt per daug protingu, nei geru;

Svajodamas, jei netapai svajonių vergu,
Mąstydamas, minčių nepadarei tikslu;
Jei susitikęs Triumfą ir Nelaimę
Gali su šiais veidmainiais likt savim pačiu;
Jei kęst gali, kai tavo tiesą šventą
Iškraipė, siekdami prigaut kvailius,
Stebėt, kai žlunga tai, kas užgyventa,
Pažemintas, pradėti viską iš pradžių;

Jei viską, ką anksčiau esi laimėjęs,
Gali lengva širdim ant kortos dėt,
Pralošt, vėl griebtis to, nuo ko pradėjęs,
Ir niekada po to nesigailėt;
Jei širdį, raumenis ir nervus gali
Priverst paklust, kai nebėra jėgų,
Nepasiduot, kai tavyje nebėra nieko,
Vien tik valia jiems sako: „Nepalūžk!“

Jei su minia gali būt sąžiningas,
O su karaliais – paprastas, kuklus,
Jeį priešai ar draugai jau nebeskaudins;
Ir lengva pasikliaut tavim, bet ne per daug;
Jeį lekiančią minutę tu gali pripildyt
darbais, vertais sekundės kiekvienos,
Ši žemė tavo, o visa kita irgi,
Ir dar - tu tapsi Žmogumi, sūnau!

(iš anglų kalbos vertė Lionginas Pažūsis, vertimą modifikavo krishna.lt, 2012.01.07)